

Verdens egentlige tilstand

*En alternativ analyse af Povl Markussen, Agenda Center
Albertslund*

Jeg har en strikhue, og den er jeg meget glad for. Virkelig. Der er syet en flot dekorering ind i min strikhue, og så er den rød. Ikke at jeg lægger noget særlig politisk i farven, men mere det at den står godt til min vinterjakke, og så varmer den altså rigtig lunt om ørerne, når frosten bider og vinden suser, og det er jo det, der er meningen med min strikhue. Så jo, jeg er vældig glad for min strikhue.

Men bortset fra farven og varmen om ørene er min strikhue ikke bare en helt almindelig strikhue. Indrømmet, det lyder overgearret, men ikke desto mindre er det sandt; min strikhue er ekstrakten af verdens egentlige tilstand. Den er så at sige verdens egentlige tilstand udtrykt i fysisk form - hverken mere eller mindre. Lad mig venligst forklare hvordan det hænger sammen.

Huen købte jeg for et par år siden i Washington DC. Det gør selvfølgelig min strikhue lidt speciel, i hvert fald for mig, men så er det vist heller ikke værre. Nu om stunder er det jo relativt almindeligt for en europæer at besøge USA. Så at lande i Washington DC og købe en strikhue, det kunne hvem som helst have gjort. Det er ikke længere en verdensbegivenhed. Og så alligevel. For det fortæller da noget om, at det er blevet hvermandseje at rejse verden rundt. At ferier ikke længere holdes på en campingplads i Karrebæksminde eller i bil på vej til fire dage i Harzen. Det fortæller noget om vi moderne menneskers muligheder, men også om noget der ligger dybt i os: At vi gør ting, at vi forbruger, at vi handler, ganske enkelt fordi vi kan! At summen af vores handlinger så har store globale konsekvenser, det ved vi selvfølgelig godt, men det lader vi os tilsyneladende hverken tynde eller styre alt for meget af. I forhold til verdens egentlige tilstand siger det måske ikke så frygtelig meget – her til en start er vi nok mere ovre i afdelingen for årsagen til verdens egentlige tilstand.

Men så er der det med dekoreringen. Den er sirligt syet ind i min strikhue. Og den betyder faktisk noget ganske særligt. Den udstråler håbet. Troen på og ønsket om forandring. Dekoreringen er drømmen, der ganske vist blev kvalt af Tee-party bevægelsen, men alligevel. Ind i min strikhue er syet den amerikanske ørn, og så står der 2009 og Inauguration. Altså indsættelse. Oven over er præsident Obamas og vicepræsident Bidens underskrifter. Nu er jeg ikke meget for at gå med ting og sager på mit tøj. Helst er jeg logoer helt foruden. Men ingen regler uden undtagelse, og det var da bare vigtigt, at republikanerne ikke vandt præsidentvalget i 2008. Så jo, jeg reklamerer gerne for Obama. Og jeg gør det igen i 2012. Ikke fordi han er en helt eller personen, der skal gøre forskellen for os alle, det har han for længst bevist, at det kommer til at knibe, og dybest set er det nok også en opgave, en hel del flere skal involvere sig i for at kunne løfte, men alligevel, og så fordi alternativet er sort som tjæresand, oppiskende som krigstrommer, og udemokratisk som det finansmarked der er i fuld gang med at diktere regeringerne, hvad de skal gøre og mene. Det lyder måske ikke alt for optimistisk, men ikke desto mindre er det en del af verdens egentlige tilstand.

Inde i min strikhue er der så også det der vaskemærke. Det er der velsagtens i alverdens strikhuer. Men i min er vaskemærket nu alligevel noget særligt. Og det er interessant. Det er sådan set ganske ordinært, men alligevel virkelig interessant. På det står der nemlig ikke bare, at min strikhue skal

vaskes i koldt vand, tørres i flad tilstand og uden varme, men også "Made in China". Og det er da noget. I USA er præsidenten det ypperste. Nå ja, i visse kredse har hæren og gud fader him selv ret beset en højere status, men ellers er præsidenten det ypperste af det ypperste. At min strikhue som formentlig alle andre strikhuer til ære for både præsidentens og vicepræsidentens indsættelse så ikke skulle blive produceret i en ærkeamerikansk bomuldsstat i det sydlige USA, men masseproduceres på en underbetalende fabrik i Kina, fragtet med containerskib den halve verden rundt, blive kørt med lastvognstog drevet af diesel fra Arabien tværs henover det nordamerikanske kontinent for at ende på en hylde i en butik i Washington DC kun få stenkast fra Det Hvide Hus og Kongressen, hvor en mexicansk ekspedient venligt lod mig købe strikhuen for nogle trængte dollar, der ikke trak meget ned i saldoen på mit Visadankort, ja, det fortæller da i den grad noget verdens egentlige tilstand.

Men det stopper ikke her. Der står mere på vaskemærket. Noget der er endnu mere essentielt. For et er hvilken nation, der er på vej op eller ned af den globale rangstige. Det er skiftet før, og det vil skifte igen. Hverken grækerne, perserne, romerne, mongolerne, englænderne, tyskerne, russerne eller alle de andre, der har prøvet, var i stand til at indføre riget, der rummede det hele og varede evigt, men måske roder teksten på vaskemærket i min strikhue bod på det. Måske indvarsler den en helt ny og tværnational tilstand, frigjort fra nationer og folkeslag. En tilstand som i sidste ende vil erobre verden og skabe det nye tusindårsrige. Hvem ved. I hvert fald har teksten tilsyneladende fat i den lange ende. Den går unægtelig sin sejrsgang over hele kloden som symbolet på vor tid. Symbolet på at vi mennesker vil løsrive os fra naturen og skabe verden i vort eget billede. Guderne skal vide om det holder i længden, men i hvert fald står der med tydelig skift printet på vaskemærket i min fine lune røde strikhue "100 % Turbo Acrylic". Sandelig ikke bare Acrylic, men nu er vi nået til Turbo Acrylic og så 100 %. Man spørger sig selv, kan det blive større? Jeg ved det ikke. Men om det så på sigt også er bæredygtigt, om civilisationen i dette kunstige, kemiske, oliebaseerede univers har fundet formlen til verdens frelse og det evige liv for menneskehedens storhed, må tiden vise. Dog har man da heldigvis sin frihed til at tvivle og kaste sit lod i skålen for en civilisation og et verdenssamfund, der vokser ved hjælp af vedvarende energi og naturgivne ressourcer, der bruges igen og igen og igen og igen, i stedet for den endnu fremherskende trend hvor det meste bruges en gang, for derefter at blive til affald, forurening og klimaforandring. Siden den kolde krigs afslutning, har vi dyrket, udviklet og støttet os til en ny krig, en ny kamp. Kulturkampen mellem vaner, religioner og etnisk baggrund. Mon ikke tiden snart er inde til løfte hovedet lidt, vise udsyn og indsigt og flytte fokus fra den opdelende kulturkamp til den samlende fælles civilisationskamp? For hvad enten vi vil det eller ej, hvad enten vi erkender det eller ej, hvad enten vi handler på det eller ej, så er det midt på denne civilisationens kamplads, vi befinder os - og det er derfra verdens egentlige tilstand og fremtid udgår!

Men verdens tilstand eller ej, her i lille Danmark cykler jeg rundt med ørene pakket godt og lunt ind i den. Og jeg er bare så glad for min røde strikhue, men....